

Skovlunde, d. 7.januar 2014

Til:

- Udenrigsminister Holger K. Nielsen & Udenrigsministeriet
- Folketingets Udenrigspolitiske nævn & de udenrigspolitiske ordførere i Folketinget

Spørgsmål om regeringens vurdering af den israelske besættelse af Vestbredden/Judæa og Samaria set ift. andre nationers sammenlignelige besættelser af andre områder

Der er tre konkrete spørgsmål på side 3 i dette brev. Den forudgående tekst giver baggrunden og konteksten for spørgsmålene.

Et ½ års kibbutz-ophold i Israel år for tilbage har givet mig et vist kendskab til og kærlighed til landet Israel - uden at jeg af den grund dog har mistet min kritiske sans overfor Israel. En generel og forholdsvis bred historisk viden i kombination med nyhedsstrømmen i danske og udenlandske medier, herunder også nogle israelske, giver mig samtidig et godt grundlag for at se aktuelle hændelser i den langvarige israelsk – arabisk/palæstinensiske konflikt i et større perspektiv og fra begge sider.

Det er på den baggrund min opfattelse, at der i Danmark (og i store dele af den vestlige verden i øvrigt) igennem mange år har været en udbredt diskurs, hvor Israel vedvarende både er udsat for en meget misvisende pressedækning, og en urimelig og *uforholdsmæssig* kraftig kritisk holdning til Israel fra en stor del af det politiske spektrum. Og hvor der på den anden side er en langt mindre opmærksomhed om helt sammenlignelige situationer andre steder i verden. Ligeledes er der ofte en ekstremt overdreven fokus på selv små fejltrin fra israelsk side, samtidig med at langt mere kritisable handlinger udøvet af andre parter - i Mellemøsten såvel som i verden som helhed - får langt mindre opmærksomhed både i medierne og i den politiske debat.

Der er selvfølgelig undtagelser fra dette mønster, men som overordnet tendens er det desværre meget tydeligt – og det i en grad, så det efter min opfattelse giver et vildledende og decideret fejltagtigt helhedsindtryk.

Som bekendt er nogle af de største uenighedspunkter i den langvarige israelsk – arabisk/palæstinensiske konflikt hvilken status der er for Judæa og Samaria, som udenfor Israel normalt betegnes som den besatte Vestbred, samt Østjerusalem, og herunder specielt:

- hvorvidt våbenstilstands-linien (den grønne linie) fra 1949 er at betragte som en international grænse **eller** om det netop ikke er en egentlig grænse,
- hvorvidt Judæa og Samaria (som har været under israelsk besættelse siden 1967, på præcis samme måde som den i perioden 1949-1967 var under jordansk besættelse) er at betragte som *ulovligt besat* ("illegally occupied") territorium i en *arabisk-palæstinensisk stat* **eller** om det blot er at betragte som et *besat omstridt* ("disputed") territorium, hvis endelige status inkl. den endelige fastlæggelse af gensidigt anerkendte grænser afventer en endelig fredsftale imellem alle involverede parter,

- og hvorvidt Østjerusalem bør betragtes som en ren arabisk-palæstinensisk by, som Israel ikke har nogen ret til, **eller** om Israel tværtimod har et legitimt krav på byen.

Nogle historiske kendsgerninger, som til gengæld ikke er almindeligt kendte i dagens offentlige debat, men som det – efter min opfattelse – er meget væsentlige at tage med i betragtning for at have et bare nogenlunde retvisende og balanceret helhedsbillede, er:

- At de arabiske lande omkring Israel (i modsætning til Israel) forkastede FN's delingsplan fra 1947 og valgte at føre krig i stedet. At de arabiske lande, da de tabte krigen i 1948-1949, valgte at de ikke ville slutte fred og at de ikke ville anerkende våbenstilstandslinien som en grænse. Og at de arabiske lande valgte at gå i krig¹ med Israel i 1967, hvilket som bekendt endte med de israelske erobringer af bl.a. Østjerusalem og Judæa og Samaria.
- At den jødiske befolkning i Østjerusalem igennem århundreder og helt frem til 1948 rent faktisk udgjorde den største befolkningsgruppe i byen, og at denne jødiske befolkning blev fordrevet og måtte flygte til Israel i krigen i 1948-1949, dvs. at den eneste årsag til at Østjerusalem ikke havde en jødisk befolkning i den korte periode fra 1949 til 1967 var, at den oprindelige jødiske befolkning simpelthen var blevet fordrevet.
- Og at der rent faktisk er flere jøder, der blev fordrevet og måtte flygte fra alle de omkringliggende arabiske lande til Israel end der oprindeligt var arabisk-palæstinensiske flygtninge, der flygtede fra Israel til de omkringliggende arabiske lande. Se f.eks. <http://israel-info.dk/default.asp?id=237> eller <http://jewishrefugees.blogspot.dk/2012/12/the-unbearable-silence-about-jewish.html>

Israel tog imod disse 850.000 jødiske flygtninge og integrerede dem i deres samfund, mens de arabiske lande derimod lige siden har fastholdt de oprindeligt 600.000-700.000 arabisk-palæstinensiske flygtninge i deres flygtningestatus.

- Som konsekvens heraf er alle de arabiske lande i dag stort set jødefri som følge af hvad der kan betegnes som en decideret etnisk udrensning.
- Samtidig er der i praksis reelt sket en udveksling af befolkningsgrupper imellem Israel og de omkringliggende arabiske lande - på præcis samme måde, som det i øvrigt er sket i en lang række andre tilfælde op igennem det 20. århundrede som en del af større fredsftaler.

I forlængelse af bl.a. den Israel-kritiske diskurs har EU i efteråret vedtaget nye retningslinier, der forbyder at EU-midler kan anvendes i samarbejde med israelske parter, der har aktiviteter i Østjerusalem og i Judæa og Samaria.

De nye retningslinier er øjensynligt begrundet i, at de israelske aktiviteter i Judæa og Samaria skulle være i modstrid med international ret og folkeretten.

Disse retningslinier er netop trådt i kraft her efter årsskiftet.

Det er imidlertid på ingen måde klart for mig, på hvilken måde den israelske besættelse af Judæa og Samaria på nogen som helst relevant og betydende måde

¹ Den første *krigs*-handling var den ægyptiske indførsel (omkring d. 15. maj 1967) af en blokade af Tiranstrædet for skibstrafik til og fra Eilat, hvilket ville afskære Israels olieforsyninger – hvorefter Israel som bekendt udførte den første *kamp*-handling i 6-dages-krigen med overraskelsesangrebet på det ægyptiske luftvåben d. 5. juni 1967.

folkeretsligt adskiller sig væsentligt fra andre landes tilsvarende besættelser af andre territorier, såsom den marokkanske besættelse af Vestsahara, den tyrkiske besættelse af Nordcypern (og dermed endda en del af et EU-land) eller den kinesiske besættelse af Tibet. Disse besættelser har ikke givet anledning til tilsvarende EU-retningslinier om begrænsninger af det økonomiske samarbejde med hhv. Marokko, Tyrkiet og Kina. Tværtimod er der endda et aktivt økonomisk samarbejde med disse lande; i nogle tilfælde endda med direkte relationer og økonomisk støtte til landenes aktiviteter i disse besatte territorier.

Alt dette er nærmere beskrevet i en artikel af 25. december 2013 fra Times of Israel. Artiklen er gengivet sidst i dette brev, og kan i øvrigt findes på dette link:
<http://www.timesofisrael.com/?p=797806>

Det fremgår af artiklen – og specielt af det anførte citat “*With regards to the allegation of using double standards for Israel and Morocco, our analysis is that the two cases are different and cannot be compared.*” i EU’s og Hugh Mingarellis brev skrevet på vegne af EUs udenrigschef Catherine Ashton – at EU åbenbart har foretaget en konkret analyse af den israelske besættelse af Vestbredden/Samaria og Judæa i forhold til den marokkanske besættelse af Vestsahara, og at EU på basis af den analyse har konkluderet, at de to sager er så forskellige, at de ikke kan sammenlignes. Det fremgår samtidig af artiklen, at EU ikke har oplyst hvad det er for konkrete forskelle, som er lagt til grund for den anførte konklusion.

På den baggrund vil jeg derfor gerne stille Udenrigsministeren følgende spørgsmål:

- 1) Kan Udenrigsministeren oplyse, hvad det er for *specifikke* forskelle, som EU har identificeret i den omtalte analyse, imellem den israelske besættelse af Vestbredden/Samaria og Judæa og den marokkanske besættelse af Vestsahara, som leder frem til konklusionen om, at de to sager ikke kan sammenlignes?
- 2) Kan Udenrigsministeren oplyse, om det er regeringens vurdering, at den israelske besættelse af Vestbredden/Judæa og Samaria på nogen *relevant og betydende* måde folkeretsligt adskiller sig væsentligt fra f.eks. den marokkanske besættelse af Vestsahara, den tyrkiske besættelse af Nordcypern eller den kinesiske besættelse af Tibet?
- 3) Såfremt regeringen – jf. spm. 2 – mener at den israelske besættelse af Vestbredden/Samaria og Judæa adskiller sig væsentligt fra de ovennævnte langvarige besættelser (hhv. den marokkanske, tyrkiske og kinesiske besættelse), kan Udenrigsministeren så oplyse de relevante folkeretslige juridiske *begrundelser* for regeringens vurdering?

Med venlig hilsen

Hans Knudsen
Skovlunde
e-mail: hknud@hotmail.dk

Artikel fra d. 25. december 2013 i Times of Israel

<http://www.timesofisrael.com/?p=797806>

Why is this occupation different from all other occupations?

The EU insists that Turks in Cyprus and Moroccans in Western Sahara ‘cannot be compared’ to Israelis in the West Bank. Two legal scholars are fighting a losing battle to find out why

BY [RAPHAEL AHREN](#) December 25, 2013, 7:26 am 126

Many Israelis have long felt that the European Union is biased against them. Two legal scholars – a former Israeli ambassador and an American Jewish international law professor — think they’ve found the perfect case to prove the claim: A new fishing deal, signed between the Europeans and Morocco, which applies beyond Morocco’s internationally recognized borders, taking in the territory of Western Sahara, even though Morocco invaded that area in 1975 and has occupied ever since.

The two scholars are now challenging EU foreign policy chief Catherine Ashton to explain why the agreement, in not excluding Morocco’s occupied territory, doesn’t prove that the EU is holding Israel to a double standard.

The EU insists that any agreement it signs with Israel explicitly exclude the settlements in the “occupied” West Bank, the scholars noted [in a letter sent last month to Ashton’s Brussels office](#). So why don’t the same constraints apply in the case of Morocco? This blatant inconsistency shows “an official double-standard practiced by the EU,” Professor Eugene Kontorovich of Northwestern University and Israeli ex-ambassador to Canada Alan Baker charged.

Last week, the EU responded to the letter, saying, essentially, that Israel’s occupation is different, but without detailing how and why.

The EU maintains that Israel’s presence in the West Bank and East Jerusalem is unique, legally speaking, but consistently refuses to explain exactly how it differs from, say, Turkey’s occupation of Northern Cyprus or that Moroccan presence in Western Sahara; while Rabat asserts ownership of the territory, not a single other country recognizes the claim.

In their letter to Ashton, sent on behalf of the Legal Forum for Israel, the two scholars posited that the EU-Morocco [Fisheries Partnership Agreement](#), approved earlier this month by the European Parliament, appears “to directly contradict what the EU has called obligations of international law in its dealing with Israel.”

“In fact, the EU has been negotiating this agreement with Morocco even as it imposes on Israel unprecedented funding guidelines and rules of origin requirements that say the exact opposite,” Kontorovich and Baker wrote, referring to [much-discussed guidelines](#) that, from January 1, ban any European funding from going to Israeli entities beyond the Green Line or those with any connections beyond the Green Line.

Jerusalem's fierce opposition to those guidelines famously [jeopardized Israel's participation in Horizon 2020](#), a highly lucrative scientific cooperation program; the Horizon partnership was ultimately saved.

'Whatever they have identified in their 'analysis,' they're obviously not very proud of it. Had it been substantial, they wouldn't hesitate to give more detail'

The EU's response, authored on Ashton's behalf by the managing director of the union's external action service's Middle East and Southern Neighborhood department, Hugues Mingarelli, read: "With regards to the allegation of using double standards for Israel and Morocco, our analysis is that the two cases are different and cannot be compared." No further explanation was given.

"Whatever they have identified in their 'analysis,' they're obviously not very proud of it. Had it been substantial, they would have surely not hesitated to provide more detail," Kontorovich told The Times of Israel this week.

"The terseness of Ashton's statement reflects the general moral superiority of EU officials toward Israel that I've encountered in my attempts to discuss these issues with them," he added. "The attitude is that they are the judges, we are the suspect. How dare we accuse or judge them? As one senior EU official said when I brought these matters up with him, 'We're here to talk about you [Israel], not us.' That is why they do not need to give their reasons: They do not have to explain themselves. We do."

The EU delegation in Israel declined to formally comment on the matter for this article. Privately, local EU sources told The Times of Israel that, according to the United Nations, Western Sahara is a "disputed non-self-governing territory under de-facto Moroccan administration. This differs from the legal situation applying to the West Bank and Gaza Strip."

Every situation is different from every other situation, Kontorovich allowed. "The question is whether there are legally relevant differences."

According to his analysis of international law as it applies to belligerent occupations, Kontorovich said, Israel's claim to the West Bank is actually stronger than that of many other countries ruling over conquered territory, mostly for historical reasons. Furthermore, he said, the case of Western Sahara is actually quite similar to that of the West Bank, because in both cases no sovereign state existed in the disputed territory before it was occupied.

Mingarelli's response constitutes the first EU admission to the effect that it treats Israel differently, Kontorovich asserted. "However," he added, "they are entirely silent about the 'differences' revealed by their 'analysis.' Of course, our position is that the EU does indeed treat Israel like a different case — but not based on any recognized or legitimate criteria. Thus far they have more confirmed this than denied it."

Kontorovich, currently a visiting professor at the Hebrew University in Jerusalem, said the EU's legal positions, on which it bases its West Bank funding guidelines and other Middle East policies, are rooted in an

interpretation of the Geneva Conventions, which render Israel's settlement activity "illegal under international law" and a war crime.

Article 49, paragraph 6, of the Fourth Geneva Convention [states](#) that an occupying power "shall not deport or transfer parts of its own civilian population into the territory it occupies." Violations of the convention are considered war crimes under international law. Israel is a party to the convention and therefore bound by it.

"The EU's basic argument is that Israel's presence in the West Bank is an occupation under the terms of the Fourth Geneva Convention, and it draws many consequences from this interpretation of international law. But under the Geneva Conventions, there are no multiple flavors of occupation," Kontorovich argued. "So how is the occupation of the West Bank different from any other occupation?"

The legal scholar said his research has revealed that no other country has ever been accused, on an international level, of violating Geneva Convention 49:6. "The UN has condemned Morocco [for occupying Western Sahara], but never said the country commits a war crime" by moving some of its population there. According to Kontorovich and Baker — who in addition to serving as a diplomat used to be a legal adviser to Israel's Foreign Ministry — Rabat, after the 1975 invasion, pursued "an aggressive settlement policy, as a result of which settlers may now be the majority in the territory."

The exact legal status of Western Sahara is the subject of much [scholarly debate](#); some consider Morocco merely a "de-facto administrative power," while others see it as a full-fledged occupier. The EU does not consider Western Sahara to be occupied, and Israel has no formal policy on the matter.

Another situation that is often compared to the West Bank is that of Northern Cyprus, which the EU does see as being occupied by Turkey. And yet, Kontorovich said, the body supports Turkish "settlers" of that territory.

"The EU knowingly and purposefully gives direct grants, funding, etc. to Turkish-occupied Northern Cyprus," according to [a paper Kontorovich co-authored in October](#). "The EU's official policy is that Turkey must end its occupation, and the Turkish invasion was condemned by every international institution from the Security Council on down. Nonetheless, the EU [maintains an entire program](#) to direct funds to Turks in Northern Cyprus."

It would be one thing for the EU to say that Israelis shouldn't build settlements in the West Bank, for whatever reason, but the moment the union claims its position is anchored in international law, the body needs to answer questions about how Israel's occupation differs from that of other countries, Kontorovich said. The EU's position to bar any tax dollars from benefiting Israeli institutions based beyond the Green Line [aims](#) "to ensure the respect of EU positions and commitments in conformity with international law," according to the settlement funding guidelines.

Claims of a European double standard are common currency in Israel's political establishment, especially on the right. "The EU should also ask itself whether Israel is receiving equal and fair treatment like all other states," Deputy Foreign Minister Ze'ev Elkin (Likud) said in November, in the presence of the EU's

ambassador in Tel Aviv, Lars Faaborg-Andersen, at a Knesset session dedicated to European-Israeli relations. There is a “lack of equality given to the conflict here compared with other conflicts in the world,” Elkin lamented. The EU “allows itself to invest in Cyprus, a region of conflict, but asks us not to invest any money in Judea and Samaria.”

But last month, Faaborg-Andersen [told The Times of Israel](#) that while criticism of a double standard has never come up in his discussions with Israeli officials, if it did he would reject it by pointing to the uniqueness of the Israeli-Palestinian conflict. Northern Cyprus, for instance, cannot be compared to the West Bank since it is a “totally different situation,” he said.

“There is no legal parallel to the situation of the occupied territories and any other situation, be it Northern Cyprus or Western Sahara,” he went on. “The only parallel that exists, according to the lawyers in Brussels, is the Nagorno-Karabakh conflict,” he added, referring to a region at the heart of a territorial feud between Armenia and Azerbaijan. The EU recently concluded an agreement with Armenia, which occupies Nagorno-Karabakh, and made sure to specify that the disputed enclave was excluded, he noted.